

**LIBRIS**

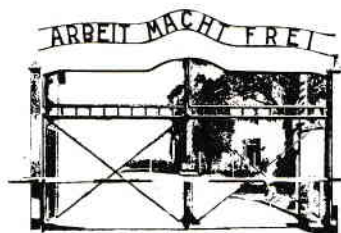
We know

books

COMANDANT LA

# auschwitz

**AUTOBIOGRAFIA LUI RUDOLF HÖSS**



Traducere din limba engleză de  
VERONICA TOMESCU

Postfață, note și ediție de  
OTTMAR TRAȘCĂ



Editura Omnium  
București • 2022

## Cuprins:

Notă la ediția în limba română .....	5
Autobiografia lui Rudolf Höss .....	7
<b>ANEXE</b>	
ANEXA 1: Soluția finală la problema evreiască în lagărul de concentrare Auschwitz. ....	215
ANEXA 2: Întrevederile mele cu Himmler. ....	241
ANEXA 3: Eichmann. SS Obersturmbannführer Adolf Eichmann a fost șeful departamentului responsabil de evrei IV B 4 din RSHA .....	259
ANEXA 4: Müller. SS Gruppenführer și general- locotenent de poliție, Müller a fost șeful Departamentului IV din RSHA, șef adjunct al Poliției de Securitate și SD .....	263
ANEXA 5: Pohl. L-am cunoscut pe SS Obergruppenführer Oswald Pohl, șef al WVHA, cu ocazia numirii mele la Dachau pe 1 decembrie 1934 .....	267
ANEXA 6: Maurer. SS Standartenführer Gerhard Maurer era șeful Departamentului DII din WVHA ..	275
ANEXA 7: Globocnik. SS Gruppenführer Globocnik era șeful SS și al Poliției Lublin .....	280

ANEXA 8: Eicke. Primul inspector al lagărelor de concentrare a fost SS Obergruppenführer Theodor Eicke .....	287
ANEXA 9: Glücks. Al doilea inspector al lagărelor de concentrare a fost SS Gruppenführer Richard Glücks .....	298
Postfață de Ottmar Trașcă .....	305
Index de nume .....	323

# Comandant la Auschwitz

## Autobiografie

În cele ce urmează aş vrea să încerc să spun povestea ființei mele celei mai lăuntrice. Voi încerca să reconstruiesc din memorie o istorie fidelă a tuturor evenimentelor importante și a întâmplărilor din viața mea, a culmilor și abisurilor psihologice prin care am trecut.

Pentru a zugrăvi o imagine cât mai completă, este esențial să încep cu cele mai timpurii experiențe din copilărie.

Până când am împlinit șase ani, am locuit la periferia extremă a orașului Baden-Baden, într-un cartier format din ferme împrăștiate și izolate. Copiii din zonă erau cu toții mai mari decât mine, așa că am dus lipsă de tovarăși de joacă și eram silit să caut compania adulților. Nu îmi făcea însă plăcere și încercam de câte ori puteam să scap de supravegherea lor și să explorez de unul singur. Eram fascinat de pădurea nesfârșită, cu pinii înalți ai Pădurii Negre, care începea chiar de lângă casa noastră. Nu mă aventuram însă nîciodată prea departe, nu depășeam în nicio împrejurare limita de unde, de sus de pe versant, se vedea încă valea noastră. De fapt, nici nu aveam voie să intru singur în pădure, deoarece, când eram mai mic, niște țigani nomazi m-au văzut jucându-mă nesupravegheat și m-au luat cu ei. Am fost salvat de un țăran din vecini care ne-a ieșit din întâmplare în cale și care m-a dus înapoi acasă.

Un loc care mă atrăgea în mod deosebit era rezervorul mare de apă care alimentă orașul. Ascultam ore în șir susurul misterios al apei de dincolo de pereții groși și nu reușeam cu niciun chip să

înțeleg ce era cu adevărat, în pofida repetatelor lămuriri oferite de cei mari. Dar aproape tot timpul mi-l petreceam în staulele și grajdurile țăranilor și, când nu mă găseau, părinții mei începeau întotdeauna căutarea de acolo. Mă încântau mai ales caii și nu mă săturam niciodată să-i mângâi, să le vorbesc și să-i hrănesc cu câte ceva bun. Dacă reușeam să pun mâna pe o perie sau pe o țesală, mă apucam de îndată să-i perii. Deși țăranii se cam temeau c-aș putea păți ceva, mă strecuram printre picioarele cailor în timp ce-i țesălam, și niciodată în viața mea nu m-a lovit și nici nu m-a mușcat vreun animal. Până și un taur considerat periculos, care aparținea unuia dintre țărani, era prietenos cu mine. Nu mi-a fost niciodată frică de câini, și nici nu am fost nicicând atacat de vreunul. Lăsam deoparte până și cea mai îndrăgită jucărie, de îndată ce întrezăream ocazia de a mă putea furișa în grajd. Mama încerca din răspuțeri să mă dezvețe de dragostea pentru animale, care i se părea primejdioasă, dar degeaba. Am devenit un copil singuratic și eram cel mai fericit când mă jucam sau lucram de unul singur, neobservat. Nu suportam să stea cineva cu ochii pe mine.

Și apa reprezenta o atracție irezistibilă pentru mine, și mă îmbăiam și mă scăldam fără încetare. Spălăm tot soiul de obiecte în baie sau în pârâul care curgea prin grădina noastră și am stricat nenumărate jucării sau haine în acest fel. Această pasiune pentru apă nu m-a părăsit până în ziua de azi.

Când aveam șase ani, ne-am stabilit lângă Mannheim<sup>1</sup>. La fel ca înainte, locuiam la periferie. Dar, spre marea mea dezamăgire, aici nu erau nici grajduri și nici vite. Mama mi-a povestit că am bolit săptămâni în șir de dorul animalelor, dealurilor și pădurilor mele

<sup>1</sup> Afirmație inexactă. În realitate, familia Höss s-a mutat la Mannheim în noiembrie 1906. Dat fiind faptul că data de naștere reală a lui Rudolf Höss este 25.11.1901 și nu 25.11.1900, reiese că avea 5 ani în momentul mutării familiei sale la Mannheim. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Beforscherin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz, Mit einer Einführung von Ulrich Niess*, Mannheim, 2018, p. 28, 31 (n. edit.).

dragii. Părinții au încercat tot ce le-a stat în putere să îmi distragă atenția de la dragostea mea exagerată pentru animale. Nu au reușit: am găsit cărți cu poze cu animale și mă ascundeam ca să pot visa la vaci și cai. Când am împlinit șapte ani, l-am primit în dar pe Hans, un ponei negru ca tăciunele, cu ochi sclipitori și o coamă lungă. Mi-am ieșit din minți de fericire. În sfârșit, aveam un tovarăș. Căci Hans era un animal credincios, care mă urma pretutindeni ca un câine. Când părinții mei erau plecați, îl urcam chiar și în dormitor. Deoarece întotdeauna m-am înțeles foarte bine cu servitorii, îmi acceptau slăbiciunea și nu mă pârau niciodată. În noul nostru cartier, aveam mulți tovarășii de joacă de vârsta mea. Ne jucam jocurile pe care le preferă copiii în toată lumea și am participat la multe farse copilărești. Dar cea mai mare fericire a mea era să mă plimb cu Hans în pădurea Haardt, unde puteam fi singuri și unde cutreieram ore în șir fără să întâlnesc tipenie de om.

Începuseră acum școala și viața serioasă. În primii ani de școală nu s-a întâmplat nimic ce să merite consemnat. Eram un elev silitor<sup>2</sup> și îmi terminam temele cât de repede puteam, ca să am suficient timp liber să mă plimb cu Hans.

Părinții mei mă lăsau să fac ce voiam. Tata a legat jurământ că aveam să fiu preot, astfel încât viitoarea mea profesie era stabilită definitiv. Am fost educat cu acest scop în vedere. Tata m-a educat după principii militare stricte. Am fost influențat și de atmosfera profund religioasă din familie, căci tata era catolic evlavios. Cât timp trăiserăm la Baden-Baden nu-l prea văzusem pe tata, deoarece călătorea mult cu serviciul și uneori lipsea luni la rând.<sup>3</sup> Toate

<sup>2</sup> Performanțele sale școlare mai degrabă mediocre contrazic această afirmație. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Bebeforscherin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 45 (n. edit.).

<sup>3</sup> Tatăl lui Rudolf Höss, Franz Xaver Höss (1875-1914), a fost comis-voiajor. Pentru originea, viața și activitatea lui Franz Xaver Höss vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Bebeforscherin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 20-21, 31, 42 (n. edit.).

acestea s-au schimbat când ne-am mutat la Mannheim. Tata găsea acum timp aproape zilnic să se intereseze de mine, fie să îmi verifice temele, fie să îmi vorbească despre viitoarea mea profesie. Îmi plăcea enorm să îl ascult când povestea despre serviciul militar din Africa de Est și când istorisea luptele cu băștinașii rebeli sau când le descria viețile, obiceiurile și idolatriile sinistre. Ascultam cu entuziasm pătimaș când vorbea de binecuvântatele activități civilizatoare ale misionarilor și eram hotărât să devin și eu misionar în junglile întunecate ale Africii îndepărtate. Erau zile de sărbătoare când primeam vizita vreunui părinte bărbos pe care îl cunoscuse tata în Africa. Nu îmi scăpa nicio vorbuliță din conversația lor și eram atât de absorbit încât uitam până și de Hans.

Familia mea avea mulți oaspeți, deși ei nu prea vizitau pe nimeni. Oaspeții erau de cele mai multe ori preoți de tot soiul.

Odată cu trecerea anilor s-a intensificat și fervoarea religioasă a tatălui meu. De câte ori avea timp, mă ducea în pelerinaj la toate locurile sfinte din țară, dar și la Einsiedeln, în Elveția, și la Lourdes, în Franța. Se ruga pătimaș să se coboare asupra mea harul Domnului, astfel încât să devin și eu într-o zi preot binecuvântat de Dumnezeu. La rândul meu, eram pe cât de pios era posibil pentru un băiat de vârsta mea și îmi îndeplineam îndatoririle religioase cu mare seriozitate. Mă rugam cu o gravitate sinceră, copilăroasă, și îmi îndeplineam cu devotament îndatoririle de acolit. Învățasem de la părinți să fiu respectuos și ascultător cu toți adulții, mai ales cu cei în vârstă, indiferent de statutul social. Am fost învățat că principala mea datorie este să îi ajut pe nevoiași. Mi se repeta cu stăruință că trebuie să îndeplinesc fără crâcnire dorințele și poruncile părinților, profesorilor și preoților, de fapt ale tuturor adulților, inclusiv ale servitorilor, și că nimic nu are voie să mă distragă de la această datorie. Adulții aveau dreptate întotdeauna.

Aceste principii de bază după care am fost educat au devenit parte a ființei mele. Îl văd și acum în fața ochilor pe tata care,

catolic fervent fiind, se împotriva cu înverșunare guvernului Reichului și politicilor acestuia, dar nu obosea niciodată să le amintească prietenilor că legile și decretele statului trebuie urmate orbește, în pofida opiniilor personale.

Din fragedă copilărie am fost crescut cu un puternic simț al datoriei. În casa părintească, era obligatoriu ca toate sarcinile să fie îndeplinite cu exactitate și conștiinciozitate. Fiecare membru al familiei avea sarcini bine stabilite. Tata avea deosebită grijă ca eu să execut cu meticulozitate instrucțiunile și dorințele sale. Îmi amintesc și azi cum m-a scos din pat într-o noapte pentru că am uitat pătura de sub șa în grădină în loc să o agăț în grajd să se usuce, după cum îmi spusese el. Uitasem pur și simplu. Îmi repeta fără încetare că relele cele mai mari sunt aproape întotdeauna cauzate de greșeli mărunte, aparent ne semnificative. La vremea aceea nu înțelegeam în totalitate ce vrea să spună prin aceste vorbe, dar odată cu trecerea anilor aveam să pricep, în urma unor experiențe nefericite, adevărul spuselor sale.

Relația dintre părinții mei era una de respect iubitor și înțelegere reciprocă. Însă nu îmi amintesc să fi asistat la vreo demonstrație de afecțiune; pe de altă parte, nu i-am auzit nici schimbând vreo vorbă mânioasă. În vreme ce surorile mele, care erau cu patru și șase ani mai mici decât mine<sup>4</sup>, erau foarte drăgăstoase și se țineau mereu după mama<sup>5</sup>, eu m-am ferit din fragedă pruncie de orice manifestare de afecțiune, spre marele regret al mamei, mătușilor și celorlalte rude. Nu se puteau aștepta din partea mea la mai mult decât o strângere de mână și câteva cuvinte de mulțumire.

<sup>4</sup> Marie Höss (1904-?) și Margarete Höss (1906-?) surorile lui Rudolf Höss. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Befehlshaberin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 28, 30 (n. edit.).

<sup>5</sup> Paulina Höss, născută Speck (1879-1917), mama lui Rudolf Höss. Pentru informații referitoare la originea și viața sa vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Befehlshaberin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 21-24, 46-51 (n. edit.).

Deși ambii părinți mă iubeau mult, nu am fost niciodată în stare să le mărturisesc îngrijorările mari și mici care pun stăpânire din când în când pe inima unui copil. Trebuia să îmi rezolv singur toate problemele, cât de bine puteam. Singurul meu confident era poneiul, despre care eram sigur că mă înțelege. Surorile mele mă adora și încercau continuu să stabilească o relație frățească iubitoare cu mine. Dar eu nu le băgam în seamă niciodată. Nu mă jucam cu ele decât când nu aveam încotro, iar atunci le necăjeam până când alergau plângând la mama. Le făceam nenumărate farse. Dar ele totuși mă iubeau și întotdeauna au regretat, așa cum regretă și azi, că nu am reușit niciodată să manifest față de ele sentimente mai călduroase. Pentru mine au fost mereu două străine.

Însă pe părinții mei îi respectam foarte mult și îi priveam cu venerație. Dar nu am simțit niciodată dragoste față de ei, așa cum își iubesc alți copii părinții, și așa cum m-au iubit și pe mine copiii mei. De ce, nu am înțeles niciodată. Nici până azi nu am găsit explicație pentru acest lucru.

Nu eram foarte ascultător și în niciun caz nu eram un copil model. Făceam toate șotiile firești pentru un băiat de vârsta mea. Mă hârjoneam cu ceilalți copii și luam parte la cele mai nebunești jocuri și încăierări, de câte ori aveam ocazia. Deși existau mereu momente când rămâneam singur, aveam destui prieteni cu care să mă joc dacă doream. Am fost întotdeauna ferm și nu mă lăsam călcat în picioare. Dacă eram victima vreunei nedreptăți, nu mă lăsam până nu mă răzbunam. Eram de neînduplecat în această privință și colegii de clasă îmi știau de frică. S-a întâmplat ca în toți anii cât am fost elev să stau în aceeași bancă cu o fată suedeză care voia să devină doctoriță.<sup>6</sup> Ne înțelegeam foarte bine și nu ne

---

<sup>6</sup> Afirmație inexactă. Ambele colege de clasă ale lui Rudolf Höss proveneau din Germania. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Bebeforscherin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 45 (n. edit.).

certam niciodată. La școala noastră era obiceiul ca elevii care stăteau în aceeași bancă să rămână așezați astfel până la absolvire.

Când aveam treisprezece ani, a avut loc un incident care mi-a zguduit pentru prima oară credința religioasă nestrămutată. În timpul uneia dintre încăierările obișnuite care aveau loc la intrarea în gimnaziu, l-am aruncat pe scări, neintenționat, pe unul dintre colegi. În urma căzăturii, și-a rupt glezna. De ani de zile cădeau elevi pe treptele respective, inclusiv eu m-am numărat printre ei, și niciodată nimeni nu a pățit nimic serios. Acest băiat a avut pur și simplu ghinion. Am primit trei zile de pedeapsă. Era sâmbătă dimineață. În după-amiaza respectivă m-am dus ca de obicei la spovedania săptămânală și i-am mărturisit preotului ce se întâmplase. Însă acasă n-am suflat o vorbă, deoarece nu voiam să le stric duminica părinților mei. Aveau oricum să afle curând, săptămâna următoare. Confesorul meu, care era un bun prieten al tatălui meu, fusese invitat la cină chiar în seara aceea. A doua zi dimineață, tata m-a muștrat în legătură cu accidentul și m-a pedepsit fiindcă nu îi mărturisisem imediat. Am fost bulversat, nu din pricina pedepsei, ci din cauza trădării cu totul neașteptate de care se făcuse vinovat confesorul. Mi se spusese întotdeauna că secretul confesionalului este atât de sacru încât preotul nu are voie să dezvăluie nici cele mai grave crime care i se mărturisesc. Iar acum, acest preot în care avusesem încredere totală, la care mergeam regulat pentru confesiune și care îmi știa pe de rost toate micile păcate, încălcase secretul confesionalului pentru o nimica toată! Numai el îi putuse spune tatălui meu despre accident, deoarece nici tata, nici mama și nici altcineva de acasă nu fusese în ziua aceea în oraș. Telefonul nostru era stricat. Niciunul dintre colegii mei de clasă nu locuia aproape de noi. Nimeni nu ne vizitase, cu excepția preotului. Am cugetat multă vreme asupra detaliilor incidentului, atât de monstruos mi se părea. Eram și sunt încă ferm convins că preotul a încălcat secretul confesionalului. Credința mea în sanctitatea statutului de preot fusese zdruncinată

și în minte mi se sădiseră pentru prima oară îndoieli. Nu m-am mai dus la acel preot pentru confesiune. Când el și cu tata m-au luat la întrebări, am reușit să mă scuz că fusesem la confesiune la capela școlii, la preotul care ne preda lecția de religie. Tatălui meu i s-a părut plauzibil, dar sunt convins că fostul meu duhovnic ghicise motivul adevărat. A făcut tot ce a putut să mă împace, dar mi-a fost imposibil să mă mai duc la el să mă spovedesc. De fapt, am mers chiar mai departe și am renunțat cu totul la confesiune, deoarece nu mai consideram că tagma preotească este demnă de încredere.

La școală învățasem că Dumnezeu îi pedepsește aspru pe cei care se duc la sfânta comuniune fără să se fi spovedit înainte. Că se prea poate ca asemenea păcătoși să piară trăsniți chiar în fața altarului.

În ignoranța mea copilărească, l-am implorat din suflet pe Tatăl Ceresc să mă ierte pentru că nu mai merg la confesiune și să îmi ierte păcatele pe care le-am enumerat apoi. Am rămas incredințat că obținusem iertarea păcatelor și m-am dus cu inima cât un purice la comuniune, într-o biserică unde nu mă cunoștea nimeni, fără să știu dacă procedez cum trebuie. Nu s-a întâmplat nimic! Iar eu, un biet vierme nenorocit, am crezut că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile și mi-a aprobat acțiunile. Sufletul meu, care în privința credinței fusese până atunci păstorit pașnic și sigur, fusese zguduit din temelii și credința profundă, autentică, de copil fusese spulberată.

În anul următor, pe neașteptate, a murit tata<sup>7</sup>. Nu-mi amintesc să fi suferit mult. Poate că eram prea tânăr să înțeleg cu adevărat ce pierdusem. Și, drept rezultat, viața mea a luat o turnură cu totul diferită de ceea ce își dorise el.

A izbucnit războiul. Garnizoana Mannheim a pornit pe front. S-au format trupe de rezervă. De pe front au sosit primele trenuri

<sup>7</sup> Franz Xaver Höss a încetat din viață la 03.05.1914. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Befehlshaberin: Rudolf Höss und Sophie Stoppel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 46 (n. edit.).

cu răniți. Eu nu prea dădeam pe-acasă. Erau atâtea de văzut și nu voiam să pierd nimic. Am bătut-o la cap pe mama până când mi-a dat voie să mă înrolez în trupele auxiliare ale Crucii Roșii.

Dintre numeroasele amintiri din acea perioadă îmi este imposibil să rememorez acum exact cum m-a afectat primul contact cu soldații răniți. Îmi amintesc încă bandajele însângerate din jurul capetelor și brațelor, uniformele noastre cenușii, tunicile albastre și pantalonii roșii ai francezilor, toate pătate cu sânge și noroi. Aud ca aievea gemetele înfundate ale răniților înghesuiți în vagoanele pregătite în grabă. Alergam dintr-o parte în alta și împărțeam mâncare, băutură și tutun. Când nu eram la școală, petreceam toată ziua în spitale, în garnizoană sau la gară, așteptam trenurile cu soldați sau cu răniți și ajutam la distribuirea de alimente și alte cele. La spital treceam pe vârfurile picioarelor pe lângă paturile unde gemeau cei grav răniți și am văzut mulți muri-bunzi și chiar morți. Toate acestea mi-au lăsat o impresie ciudată, deși acum nu îmi pot descrie în amănunt senzațiile.

Amintirea acestor scene triste era oricum spulberată curând de buna dispoziție trivială, de nestăpânit, a soldaților care nu suferiseră decât răni ușoare sau care nu aveau dureri. Nu mă săturam să-i ascult povestindu-și peripețiile de pe front. Se trezise la viață sângele de soldat care îmi curgea în vine. De multe generații, strămoșii din partea tatei fuseseră ofițeri; în 1870 bunicul, colonel în fruntea regimentului său, căzuse în luptă. Și tata fusese soldat până în măduva oaselor, chiar dacă, odată trecut în rezervă, entuziasmul militar îi fusese înlocuit de fervoarea religioasă. Voiam să devin soldat. Eram hotărât să fac tot ce era necesar ca să nu pierd ocazia de a lua parte la război. Mama și tutorele meu, de fapt toate rudele, s-au străduit cât au putut să mă convingă să renunț. Îmi spuneau că trebuie să îmi dau întâi examenele, iar apoi urma să mai discutăm. În orice caz, fusese stabilit că aveam să devin preot. Nu m-am opus, însă am continuat să caut o cale de a ajunge pe front. Mă ascundeam în trenurile cu soldați, dar întotdeauna eram

descoperit și, în pofida rugămintilor mele fierbinți, dus acasă de poliția militară, din pricina vârstei mele fragede.

Toate gândurile și speranțele mele erau îndreptate spre țelul de a deveni soldat. Uitasem de școală, de viitoarea mea profesie, de familie. Cu o răbdare și o bunătate extraordinară și emoționante, mama se străduia să mă facă să mă răzgândesc. Însă eu mă încăpățânam să găsesc o cale de a-mi împlini ambiția. Mama era neputincioasă în fața unei asemenea tenacități. Rudele voiau să mă trimită la un colegiu de pregătire pentru misionari, deși mama nu era de acord. Nu aveam nicio tragere de inimă pentru religie, deși îmi îndeplineam cu conștiinciozitate obligațiile impuse de Biserică. Îmi lipseau îndrumarea și autoritatea tatălui meu.

În 1916, cu ajutorul unui căpitan de cavalerie pe care îl cunoscusem la spital, am reușit în sfârșit să mă înrolez în regimentul în care își făcuseră serviciul militar tatăl și bunicul meu.<sup>8</sup> După o scurtă perioadă de instrucție, am fost trimis pe front, fără știrea mamei.<sup>9</sup> Nu aveam să o revăd, deoarece a murit în 1917<sup>10</sup>.

<sup>8</sup> Regimentul 21 Dragoni din Baden (n. edit.).

<sup>9</sup> Afirmațiile lui Rudolf Höss referitoare la înrolarea sa voluntară și participarea la Primul Război Mondial sunt false. În realitate, până la sfârșitul anului 1917 Rudolf Höss nu a părăsit orașul Mannheim. În al doilea rând, în cadrul documentelor referitoare la Regimentul 21 Dragoni, păstrate în arhivele din Mannheim, numele lui Rudolf Höss nu este înregistrat. În fine, militarii acestei unități nu au fost implicați în niciun fel de operațiuni militare desfășurate pe fronturile din Turcia, Irak sau Palestina. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen Strobel, *Der Kommandant und die Bebeforscherin: Rudolf Höss und Sophie Stippel. Zwei Wege nach Auschwitz*, p. 69; Afirmațiile false ale lui Rudolf Höss cu privire la participarea la Primul Război Mondial se regăsesc inclusiv în dosarul său personal de ofițer SS, păstrat în Bundesarchiv Berlin. Vezi Bundesarchiv Berlin, SS-Offiziersakte (SSO) Rudolf Höss, fol. 6. Lebenslauf vom 19.06.1936, gez. Rudolf Höss; fol. 37. Abschrift-Feldzüge, mobile Verwendungen, Teilnahme am sonstigen kriegerischen Unternehmungen und Kampfhandlungen; fol. 38. Abschrift-Personalnachweis für Führer der Waffen-SS (În continuare se va cita BB, SSO Akte Rudolf Höss) (n. edit.).

<sup>10</sup> Pauline Höss a încetat din viață la 08.04.1917. Vezi Wilhelm Kreuz, Karen